

Arrest

nr. 240 123 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Birmese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 7 juni 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit de *“Eurodac Search Result”* van 5 juni 2019 blijkt dat de verzoekende partijen een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend in Tsjechië alsook dat zij aldaar een beschermingsstatuut hebben verkregen.

1.3. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat de verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze beslissingen zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Birmese nationaliteit en bent u afkomstig uit Mualkawi, Chin staat, Myanmar, waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek in 2011. U bent chin en christen, lid van de zevendedagsadventisten. U behaalde een bachelor diploma in Business Administration in 2005 aan het Myanmar Union Adventist Seminary in Myang Mya. Nadien werkte u als vrijwillig evangelist, als landbouwer en als leerkracht. In 2009 huwde u met C.L. (...), met wie u intussen twee dochters heeft (allen o.v. xxx). Omwille van de algemene problemen voor chins en voor christenen, alsook uit vrees opgepakt te worden door het leger om nadien dwangarbeid te moeten verrichten, verliet u begin 2011 Myanmar. U ging naar Maleisië, waar u als vluchteling erkend werd door het UNHCR. Uw vrouw en dochter reisden u in de zomer van 2011 achterna, en werden er eveneens erkend door het UNHCR. In oktober 2016 verliet u Maleisië, omdat u een beurs had verkregen om in Tsjechië verder te studeren. U diende er ook een verzoek om internationale bescherming in en werd er in januari 2017 als vluchteling erkend. Uw vrouw en kinderen reisden u achterna in oktober 2017 en werden er in juni 2018 eveneens als vluchteling erkend. Zelf verbleef u de eerste periode op de universiteit, uw vrouw en kinderen eerst in een opvangcentrum in Kostelec en na hun erkenning in een integratiecentrum in Usti nad labem. U vond geen sociale woning voor uw gezin en ging vanaf maart 2019 zelf bij uw gezin wonen. Uw studies waren intussen zo goed als afgerond, op de verdediging van uw thesis na. Jullie hadden het evenwel financieel moeilijk, de sociale voordelen die jullie kregen waren niet voldoende om de kosten te dekken. U was daarnaast in de herfst van 2018 ook deeltijds beginnen werken, waardoor een deel van deze voordelen werd stopgezet. In de zomer van 2018 gebeurde de uitbetaling van de kinderbijslag dan ook nog eens niet op tijd, waardoor jullie in de problemen kwamen met de betaling van de huur en jullie onvoldoende geld hadden voor voeding. Jullie kinderen werden zo ziek en jullie kregen eerst aanmaningen en dan dagvaardingen. Jullie bleven met een uitstaande schuld zitten en voelden zich daarnaast gediscrimineerd in Tsjechië. Andere vluchtelingen kregen immers nog wel de financiële steun op regelmatige tijdstippen uitbetaald, jullie kinderen werden verplicht binnen te blijven in het centrum, jullie dochters konden niet allebei naar een school in de nabijheid en jullie voelden zich niet correct behandeld door Tsjechen in het centrum en bij de administratie. Verder werd uw vrouw medisch niet goed begeleid en kreeg ze een miskraam. Uw vrouw kreeg door deze problemen ook psychologische problemen. Omwille van al deze redenen besloten jullie eind mei 2019 door te reizen naar België, waar jullie op 7 juni 2019 nogmaals een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: jullie vier originele Tsjechische paspoorten, jullie vier originele Tsjechische verblijfskaarten, twee documenten mbt uw studiebeurs in Tsjechië, de originele asielbeslissingen van uw vrouw en kinderen in Tsjechië, de originele Maleisische geboorteakte van uw dochter Miriam, twee documenten mbt de psychologische problemen van uw vrouw (België), het reisdocument waarmee u van Maleisië naar Tsjechië reisde alsook het booking form van het IOM van die reis, kopie van jullie vier UNHCR-kaarten van Maleisië en een bundel documenten van jullie verblijf en problemen in Tsjechië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in januari 2017 in Tsjechië internationale bescherming kreeg, u verkreeg met name de vluchtelingenstatus. U kreeg hierna een verblijfsvergunning in Tsjechië die geldig is tot 6 februari 2027.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat jullie financiële moeilijkheden hadden omdat de sociale voordelen die jullie er kregen niet voldoende waren om de kosten te dekken en een deel ervan ook werd stopgezet omdat u was beginnen werken. Bovendien gebeurde de uitbetaling van de kinderbijslag dan ook nog eens niet op tijd, waardoor jullie in de problemen kwamen met de betaling van de huur en jullie onvoldoende geld hadden voor voeding. Jullie kinderen werden zo ziek en jullie kregen eerst aanmaningen en dan dagvaardingen. Jullie betaalden een deel terug, maar bleven met een uitstaande schuld zitten. Daarnaast voelden jullie zich gediscrimineerd in Tsjechië. Andere vluchtelingen kregen immers nog wel de financiële steun op regelmatige tijdstippen uitbetaald, jullie kinderen werden verplicht binnen te blijven in het centrum, jullie dochters konden niet allebei naar een school in de nabijheid en jullie voelden zich niet correct behandeld door Tsjechen in het centrum en bij de administratie. Verder werd uw vrouw medisch niet goed begeleid en kreeg ze een miskraam. Uw vrouw kreeg door deze problemen ook psychologische problemen.

Met betrekking tot de discriminatie door Tsjechen in het centrum en bij de administratie, dient vooreerst opgemerkt dat dit niet meer zijn dan blote beweringen. U legde wel prints van mailverkeer neer waarin u de behandeling door de administratie bij een hulporganisatie aanklacht, maar ook deze zijn gebaseerd enkel en alleen op uw eigen verklaringen. Bovendien maakte u allerm minst duidelijk hoe u daarbij precies gediscrimineerd zou zijn. Te meer daar uit een van uw mailconversaties blijkt dat een bepaalde beampte gewoon ziek was op de dag dat u een afspraak had, en doorverwees naar een collega, wat bezwaarlijk kan omschreven worden als een gebrek aan hulpvaardigheid. U gaf verder aan dat andere vluchtelingen wel degelijk hun bijslag ontvingen en jullie niet, en legde ter staving daarvan ook enkele uittreksels neer van andere verzoekers in Tsjechië. Echter bleek uit de verklaringen van uw vrouw dat de laattijdige uitbetaling van uw kinderbijslag eigenlijk gewoon een gevolg was van een administratieve fout, dewelke nadien wel degelijk werd rechtgezet (zie CGVS 19/17615B, p.8). Daarnaast werd een deel van uw sociale voordelen gestopt omdat u deeltijds begon te werken en teveel verdiende (zie CGVS, p.4), wat een eventuele vergelijking met andere individuele gevallen uiteraard verder bemoeilijkt. Dat jullie kinderen niet buiten mochten spelen, is ook niet meer dan een blote bewering. Bovendien is het ook hier allerm minst duidelijk wat de aanleiding voor een eventueel dergelijk advies zou zijn geweest, u bleek daarenboven zelf niet te weten wat de reden daarvoor was (zie CGVS, p.15). Een dergelijke beperking van de jullie bewegingsvrijheid blijkt overigens ook allerm minst uit jullie Facebook profielen, waarover verder meer. De verwensingen die jullie zouden zijn toegeroepen door beampten in het centrum, door dokters of het gebrek aan hulp dat jullie gekregen zouden hebben omdat jullie de taal niet machtig waren, zijn ook niet meer dan blote beweringen. Bovendien heeft u deze feiten niet gemeld aan de autoriteiten, noch aan het ziekenhuis, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan ernstig ondermijnt. Dient hierbij nog aan toegevoegd dat u aangaf dat jullie in Tsjechië wel degelijk hulp op allerlei vlakken kregen (zie verder), en jullie de taal na verloop van tijd wel degelijk wat machtig werden. Overigens kregen jullie blijkens uw verklaringen en neergelegde documenten ook uitvoerige hulp van jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU, dewelke ook in juridische bijstand voorziet. Dat u geen beroep deed op een privé advocaat omdat u daarvoor diende te betalen (zie CGVS, p.17), bevestigt verder dat de door u aangehaalde problemen weinig ernstig waren. Hoe dan ook houdt een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel allerm minst uw verklaringen en documenten.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden in Tsjechië, met name de moeilijke financiële situatie en de openstaande schuld -onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen-, het feit dat jullie geen sociale woning kregen, het gebrek aan scholing in de nabijheid voor de kinderen en het gebrek aan medische zorg, merkt het CGVS het volgende op.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Litouwen verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de financiële moeilijkheden en de openstaande schuld, onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen, dient vooreerst opgemerkt dat dit louter socio-economische motieven zijn. Verder dient vastgesteld dat jullie aangaven de in eerste instantie uitgebleven betalingen uiteindelijk wel degelijk te hebben ontvangen (zie CGVS 19/17615B, p.8). Dat uw gezin hierdoor in die maanden in dermate moeilijke situatie is terecht gekomen dat jullie honger leden en uw kinderen er ziek van werden (zie CGVS, p.4, p.13), blijkt bovendien allerm minst uit jullie posts op jullie Facebook-profielen, toegevoegd aan uw administratieve dossier. Zo geeft u in die periode zelf bij een foto van uzelf, zwemmend met uw kinderen, aan dat "healthy children always want to learn something new". Daarnaast postte uw vrouw in diezelfde periode ook verschillende foto's van het gezin, onder meer smullend van ijsjes in een park of zittend aan tafel met taart en snoepgoed. Verder gaf u aan dat jullie uiteindelijk vertrokken zijn met een openstaande schuld van ongeveer 7000 Tsjechische kronen, waarvoor u zelfs verschillende aanmaningen en dagvaardingen had gekregen, maar bleek u opmerkelijk genoeg wel in staat een gelijkaardig bedrag op te kunnen hoesten om jullie verdere reis naar België te bekostigen (zie CGVS, pp.18-19). Bovendien ontving u wel degelijk geruime tijd verschillende sociale voordelen, en bleek u na verloop van tijd met uw deeltijdse werk volgens de Tsjechische autoriteiten op zijn minst voldoende te verdienen om een deel daarvan terug te schroeven (zie CGVS, pp.4-5). Daarnaast dient hierbij ook opgemerkt dat u gedurende maar liefst 22 maanden lang een beurs van 1000 euro per maand ontving, waarvan u aanvankelijk meer dan de helft naar uw familie in Maleisië versaste (zie CGVS, p.14). Dat u zich dan ook desondanks nog in dermate grote financiële problemen zou hebben gestort, lijkt dan ook eerder aan uzelf te wijten dan te wijzen op een gebrek aan voorzieningen vanwege de Tsjechische autoriteiten. Wat betreft het feit dat u geen sociale woning kreeg, volstaat het erop te wijzen dat het u als erkend vluchteling vrij staat zelf een (huur)woning naar wens te zoeken. Dat u in geval van terugkeer naar Tsjechië niet meer gratis/goedkoop in een centrum zal kunnen verblijven en zelf zal moeten instaan voor het vinden van een woonst is bijgevolg wederom louter een socio-economisch element. Aangezien u uw familie eerder financieel ondersteunde mag aangenomen worden dat uw familie indien nodig opnieuw tijdelijk enige financiële steun zal kunnen verlenen en dat u, als universitair geschoolde man die het Engels machtig is, op termijn zelf zal kunnen instaan voor uw levensonderhoud.

Verder gaf u aan dat u in Tsjechië dat u geen school vond voor uw oudste dochter in de nabije omgeving en uw jongste dochter pas vanaf de leeftijd van zes naar school mocht (zie CGVS, pp.12-13). Dat u geen geld had voor een privéschool dichterbij is louter een socio-economisch element waaruit geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade blijkt. Dat bepaalde scholen enkel toegankelijk zijn voor bepaalde leeftijdscategorieën is vanzelfsprekend en wijst evenmin op een vrees

voor vervolging of een risico op ernstige schade. Bovendien genoot uw oudste dochter wel degelijk van onderwijs, waardoor dan ook niet geconcludeerd kan worden dat uw dochters geen toegang zou hebben tot onderwijs in Tsjechië.

U deed voorts gelden dat jullie niet de nodige medische zorgen kregen in Tsjechië. U verwees naar de gezondheidsproblemen voor de kinderen in de periode dat jullie financieel aan de grond zaten (cfr. supra), alsook naar het feit dat uw vrouw bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg. Dat jullie een miskraam kregen is hoe dan ook bijzonder betreurenswaardig, niets zegt evenwel dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie. Uw vrouw werd bovendien wel degelijk geholpen, bovendien heeft u hiertegen ook niets meer ondernomen dan deze 'feiten' te melden aan uw organisatie (overigens ook niet meer dan een blote bewering). Bovendien hield niets u tegen een privé dokter in te schakelen. Dat u deze diende te betalen (zie CGVS, p.22), kan gezien bovenstaande én de ernst van door u aangehaalde problemen niet overtuigen. Dat dokters daarnaast ook de taal niet kunnen (zie CGVS, p.22) kan dat evenmin, temeer jullie zelf aangaven wat Tsjechisch te kunnen, u zelf via uw studies en werk ongetwijfeld over iets van netwerk beschikte en jullie verder wel uitvoerig geholpen werden door jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU. Bovendien diende u –nadat u hierop gewezen werd- ook te beamen dat er wel degelijk een organisatie actief is in Tsjechië die zich onder andere het lot van Birmese vluchtelingen aantrekt (zie CGVS, p.18).

Samenvattend zijn bovenstaande problemen die u aanhaalt allen van socio-economische aard, niet meer en niet minder. Bovendien getuigen zij an sich niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Tsjechië.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Tsjechië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Tsjechië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten, met name de kopies van jullie vier UNHCR-kaarten van Maleisië, de originele Maleisische geboorteakte van uw dochter Miriam, het reisdocument waarmee u van Maleisië naar Tsjechië reisde alsook het booking form van het IOM van die reis, zijn slechts een bewijs van jullie identiteit, verblijf in Maleisië en reisweg, dewelke hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook het verzoek van uw echtgenote C.L. (...) (19/17615B - o.v. xxx) niet-ontvankelijk heeft verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Tsjechië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Myanmar.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Birmese nationaliteit en bent u afkomstig uit Letpanchaung, Sagaing, Myanmar, waar u woonde van uw geboorte tot uw huwelijk in 2009. Nadien trok u bij uw echtgenoot in Maulkawi, Chin staat in, waar u verbleef tot aan uw vertrek in 2011. U bent chin en christen, lid van de zevendedagsadventisten en werkte in Myanmar als leerkracht. In 2009 huwde u met T.S.P. (...), met wie u intussen twee dochters heeft (allen o.v. xxx). Omwille van de algemene problemen voor chins en voor christenen, alsook uit vrees opgepakt te worden door het leger om nadien dwangarbeid te moeten verrichten, verliet uw man begin 2011 Myanmar. Hij ging naar Maleisië, waar hij als vluchteling erkend werd door het UNHCR. U reisde zelf met uw dochter in de zomer van 2011 uw man achterna, en werden er eveneens erkend door het UNHCR. In oktober 2016 verliet uw man Maleisië, omdat hij een beurs had verkregen om in Tsjechië verder te studeren. Hij diende er ook een verzoek om internationale bescherming in en werd er in januari 2017 als vluchteling erkend. U reisde hem met uw kinderen in oktober 2017 achterna, jullie werden er in juni 2018 eveneens als vluchteling erkend. Uw man verbleef er de eerste periode op de universiteit, u zelf en de kinderen woonden eerst in een opvangcentrum in Kostelec en na jullie erkenning in een integratiecentrum in Usti nad labem. Uw man vond geen sociale woning voor jullie gezin en kwam vanaf maart 2019 bij jullie wonen. Zijn studies waren intussen zo goed als afgerond, op de verdediging van zijn thesis na. Jullie hadden het evenwel financieel moeilijk, de sociale voordelen die jullie kregen waren niet voldoende om de kosten te dekken. Uw man was daarnaast in de herfst van 2018 ook deeltijds beginnen werken, waardoor een deel van deze voordelen werd stopgezet. In de zomer van 2018 gebeurde de uitbetaling van de kinderbeurs dan ook nog eens niet op tijd, waardoor jullie in de problemen kwamen met de betaling van de huur en jullie onvoldoende geld hadden voor voeding. Jullie kinderen werden zo ziek en jullie kregen eerst aanmaningen en dan dagvaardingen. Jullie bleven met een uitstaande schuld zitten en voelden zich daarnaast gediscrimineerd in Tsjechië. Andere vluchtelingen kregen immers nog wel de financiële steun op regelmatige tijdstippen uitbetaald, jullie kinderen werden verplicht binnen te blijven in het centrum, jullie dochters konden niet allebei naar een school in de nabijheid en jullie voelden zich niet correct behandeld door Tsjechen in het centrum en bij de administratie. Verder werd u medisch niet goed begeleid en kreeg een miskraam. U kreeg door deze problemen ook psychologische problemen. Omwille van al deze redenen besloten jullie eind mei 2019 door te reizen naar België, waar jullie op 7 juni 2019 nogmaals een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: jullie vier originele Tsjechische paspoorten, jullie vier originele Tsjechische verblijfskaarten, twee documenten mbt de studiebeurs van uw man in Tsjechië, de originele asielbeslissingen van u en de kinderen in Tsjechië, de originele Maleisische geboorteakte van uw dochter Miriam, twee documenten mbt uw psychologische problemen (België), het reisdocument waarmee uw man van Maleisië naar Tsjechië reisde alsook het booking form van het IOM van die reis, kopie van jullie vier UNHCR-kaarten van Maleisië en een bundel documenten van jullie verblijf en problemen in Tsjechië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van uw centrumarts T.C. (...) blijkt immers dat u lijdt aan post-traumatisch stressstoornis met agitatie, concentratieproblemen, insomnia en secundair depressieve kenmerken. Dit wordt bevestigd door het attest van uw psychotherapeute. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd voornamelijk uw man bevraagd over jullie problemen en werd er met u slechts een kort persoonlijk onderhoud gevoerd, geleid door een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder blijkt uw verklaringen dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw man, T.S.P. (...).

Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zijn verzoek nietontvankelijk moet worden verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Tsjechië. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw man luidt als volgt:

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in januari 2017 in Tsjechië internationale bescherming kreeg, u verkreeg met name de vluchtelingenstatus. U kreeg hierna een verblijfsvergunning in Tsjechië die geldig is tot 6 februari 2027.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat jullie financiële moeilijkheden hadden omdat de sociale voordelen die jullie er kregen niet voldoende waren om de kosten te dekken en een deel ervan ook werd stopgezet omdat u was beginnen werken. Bovendien gebeurde de uitbetaling van de kinderbijslag dan ook nog eens niet op tijd, waardoor jullie in de problemen kwamen met de betaling van de huur en jullie onvoldoende geld hadden voor voeding. Jullie kinderen werden zo ziek en jullie kregen eerst aanmaningen en dan dagvaardingen. Jullie betaalden een deel terug, maar bleven met een uitstaande schuld zitten. Daarnaast voelden jullie zich gediscrimineerd in Tsjechië. Andere vluchtelingen kregen immers nog wel de financiële steun op regelmatige tijdstippen uitbetaald, jullie kinderen werden verplicht binnen te blijven in het centrum, jullie dochters konden niet allebei naar een school in de nabijheid en jullie voelden zich niet correct behandeld door Tsjechen in het centrum en bij de administratie. Verder werd uw vrouw medisch niet goed begeleid en kreeg ze een miskraam. Uw vrouw kreeg door deze problemen ook psychologische problemen.

Met betrekking tot de discriminatie door Tsjechen in het centrum en bij de administratie, dient vooreerst opgemerkt dat dit niet meer zijn dan blote beweringen. U legde wel prints van mailverkeer neer waarin u de behandeling door de administratie bij een hulporganisatie aanklacht, maar ook deze zijn gebaseerd enkel en alleen op uw eigen verklaringen. Bovendien maakte u allerm minst duidelijk hoe u daarbij precies gediscrimineerd zou zijn. Te meer daar uit een van uw mailconversaties blijkt dat een bepaalde beambte gewoon ziek was op de dag dat u een afspraak had, en doorverwees naar een collega, wat bezwaarlijk kan omschreven worden als een gebrek aan hulpvaardigheid. U gaf verder aan dat andere vluchtelingen wel degelijk hun bijslag ontvingen en jullie niet, en legde ter staving daarvan ook enkele uittreksels neer van andere verzoekers in Tsjechië. Echter bleek uit de verklaringen van uw vrouw dat de laattijdige uitbetaling van uw kinderbijslag eigenlijk gewoon een gevolg was van een administratieve fout, dewelke

nadien wel degelijk werd rechtgezet (zie CGVS 19/17615B, p.8). Daarnaast werd een deel van uw sociale voordelen gestopt omdat u deeltijds begon te werken en teveel verdiende (zie CGVS, p.4), wat een eventuele vergelijking met andere individuele gevallen uiteraard verder bemoeilijkt. Dat jullie kinderen niet buiten mochten spelen, is ook niet meer dan een blote bewering. Bovendien is het ook hier allerm minst duidelijk wat de aanleiding voor een eventueel dergelijk advies zou zijn geweest, u bleek daarenboven zelf niet te weten wat de reden daarvoor was (zie CGVS, p.15). Een dergelijke beperking van de jullie bewegingsvrijheid blijkt overigens ook allerm minst uit jullie Facebook profielen, waarover verder meer. De verwensingen die jullie zouden zijn toegeroepen door beampten in het centrum, door dokters of het gebrek aan hulp dat jullie gekregen zouden hebben omdat jullie de taal niet machtig waren, zijn ook niet meer dan blote beweringen. Bovendien heeft u deze feiten niet gemeld aan de autoriteiten, noch aan het ziekenhuis, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan ernstig ondermijnt. Dient hierbij nog aan toegevoegd dat u aangaf dat jullie in Tsjechië wel degelijk hulp op allerlei vlakken kregen (zie verder), en jullie de taal na verloop van tijd wel degelijk wat machtig werden. Overigens kregen jullie blijkens uw verklaringen en neergelegde documenten ook uitvoerige hulp van jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU, dewelke ook in juridische bijstand voorziet. Dat u geen beroep deed op een privé advocaat omdat u daarvoor diende te betalen (zie CGVS, p.17), bevestigt verder dat de door u aangehaalde problemen weinig ernstig waren. Hoe dan ook houdt een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel allerm minst uw verklaringen en documenten.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden in Tsjechië, met name de moeilijke financiële situatie en de openstaande schuld -onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen-, het feit dat jullie geen sociale woning kregen, het gebrek aan scholing in de nabijheid voor de kinderen en het gebrek aan medische zorg, merkt het CGVS het volgende op.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Litouwen verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de financiële moeilijkheden en de openstaande schuld, onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen, dient vooreerst opgemerkt dat dit louter socio-economische motieven zijn. Verder dient vastgesteld dat jullie aangaven de in eerste instantie uitgebleven betalingen uiteindelijk wel degelijk te hebben

ontvangen (zie CGVS 19/17615B, p.8). Dat uw gezin hierdoor in die maanden in dermate moeilijke situatie is terecht gekomen dat jullie honger leden en uw kinderen er ziek van werden (zie CGVS, p.4, p.13), blijkt bovendien allerm minst uit jullie posts op jullie Facebook-profielen, toegevoegd aan uw administratieve dossier. Zo geeft u in die periode zelf bij een foto van uzelf, zwemmend met uw kinderen, aan dat “healthy children always want to learn something new”. Daarnaast postte uw vrouw in diezelfde periode ook verschillende foto's van het gezin, onder meer smullend van ijsjes in een park of zittend aan tafel met taart en snoepgoed. Verder gaf u aan dat jullie uiteindelijk vertrokken zijn met een openstaande schuld van ongeveer 7000 Tsjechische kronen, waarvoor u zelfs verschillende aanmaningen en dagvaardingen had gekregen, maar bleek u opmerkelijk genoeg wel in staat een gelijkaardig bedrag op te kunnen hoesten om jullie verdere reis naar België te bekostigen (zie CGVS, pp.18-19). Bovendien ontving u wel degelijk geruime tijd verschillende sociale voordelen, en bleek u na verloop van tijd met uw deeltijdse werk volgens de Tsjechische autoriteiten op zijn minst voldoende te verdienen om een deel daarvan terug te schroeven (zie CGVS, pp.4-5). Daarnaast dient hierbij ook opgemerkt dat u gedurende maar liefst 22 maanden lang een beurs van 1000 euro per maand ontving, waarvan u aanvankelijk meer dan de helft naar uw familie in Maleisië versaste (zie CGVS, p.14). Dat u zich dan ook desondanks nog in dermate grote financiële problemen zou hebben gestort, lijkt dan ook eerder aan uzelf te wijten dan te wijzen op een gebrek aan voorzieningen vanwege de Tsjechische autoriteiten. Wat betreft het feit dat u geen sociale woning kreeg, volstaat het erop te wijzen dat het u als erkend vluchteling vrij staat zelf een (huur)woning naar wens te zoeken. Dat u in geval van terugkeer naar Tsjechië niet meer gratis/goedkoop in een centrum zal kunnen verblijven en zelf zal moeten instaan voor het vinden van een woonst is bijgevolg wederom louter een socio-economisch element. Aangezien u uw familie eerder financieel ondersteunde mag aangenomen worden dat uw familie indien nodig opnieuw tijdelijk enige financiële steun zal kunnen verlenen en dat u, als universitair geschoolde man die het Engels machtig is, op termijn zelf zal kunnen instaan voor uw levensonderhoud.

Verder gaf u aan dat u in Tsjechië dat u geen school vond voor uw oudste dochter in de nabije omgeving en uw jongste dochter pas vanaf de leeftijd van zes naar school mocht (zie CGVS, pp.12-13). Dat u geen geld had voor een privéschool dichterbij is louter een socio-economisch element waaruit geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade blijkt. Dat bepaalde scholen enkel toegankelijk zijn voor bepaalde leeftijdscategorieën is vanzelfsprekend en wijst evenmin op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Bovendien genoot uw oudste dochter wel degelijk van onderwijs, waardoor dan ook niet geconcludeerd kan worden dat uw dochters geen toegang zou hebben tot onderwijs in Tsjechië.

U deed voorts gelden dat jullie niet de nodige medische zorgen kregen in Tsjechië. U verwees naar de gezondheidsproblemen voor de kinderen in de periode dat jullie financieel aan de grond zaten (cfr. supra), alsook naar het feit dat uw vrouw bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg. Dat jullie een miskraam kregen is hoe dan ook bijzonder betreurenswaardig, niets zegt evenwel dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie. Uw vrouw werd bovendien wel degelijk geholpen, bovendien heeft u hiertegen ook niets meer ondernomen dan deze ‘feiten’ te melden aan uw organisatie (overigens ook niet meer dan een blote bewering). Bovendien hield niets u tegen een privé dokter in te schakelen. Dat u deze diende te betalen (zie CGVS, p.22), kan gezien bovenstaande én de ernst van door u aangehaalde problemen niet overtuigen. Dat dokters daarnaast ook de taal niet kunnen (zie CGVS, p.22) kan dat evenmin, temeer jullie zelf aangaven wat Tsjechisch te kunnen, u zelf via uw studies en werk ongetwijfeld over iets van netwerk beschikte en jullie verder wel uitvoerig geholpen werden door jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU. Bovendien diende u –nadat u hierop gewezen werd- ook te beamen dat er wel degelijk een organisatie actief is in Tsjechië die zich onder andere het lot van Birmese vluchtelingen aantrekt (zie CGVS, p.18).

Samenvattend zijn bovenstaande problemen die u aanhaalt allen van socio-economische aard, niet meer en niet minder. Bovendien getuigen zij an sich niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Tsjechië.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Tsjechië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Tsjechië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten, met name de kopies van jullie vier UNHCR-kaarten van Maleisië, de originele Maleisische geboorteakte van uw dochter Miriam, het reisdocument waarmee u van Maleisië naar Tsjechië reisde alsook het booking form van het IOM van die reis, zijn slechts een bewijs van jullie identiteit, verblijf in Maleisië en reisweg, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Tsjechië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Myanmar."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Zij vragen het beroep tot vernietiging ontvankelijk en gegrond te verklaren en hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. De verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog een e-mail van een persoon die werkt voor het UNHCR bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen ter staving van hun betoog een e-mail van een persoon die werkt voor het UNHCR voegen bij het verzoekschrift.

3.2. In een (aanvullende) nota stellen de verzoekende partijen dat zij wensen medische attesten voor te leggen waaruit blijkt dat de tweede verzoekende partij zwanger is en medicamenten dient in te nemen. Zij stellen dat zij in Tsjechië woonden en niet naar de dokter konden gaan als ze ziek waren, dat ze probeerden een afspraak te maken, maar werden genegeerd, dat ook toen ze zich op de spoedafdeling hadden aangeboden, ze werden weggestuurd zonder een behandeling te ontvangen, dat er zelfs tegen hen werd geschreeuwd door de artsen en het medisch personeel. De verzoekende partijen vrezen dat zij bij een terugkeer naar Tsjechië opnieuw een baby zullen verliezen, dat ze helaas al één baby verloren hebben in Tsjechië omdat ze niet correct behandeld werden, dat ze vrezen opnieuw op die manier te zullen worden behandeld in Tsjechië.

3.3. Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen een aanvullende nota neer, waar zij stellen dat zij graag het verslag van de psychologische begeleiding van de tweede verzoekende partij in België voegen. Zij stellen dat de psychotherapeut de geheugenproblemen en het PTSS van de tweede verzoekende partij bevestigt.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Verzoekers hebben aldus in Tsjechië een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Verzoekers zijn momenteel al 6 maanden in België. Ze hebben van een medewerkster van het UNHCR de volgende melding gekregen:

"Please note that in case you stay in another country for a longer than a touristic stay (usually 3 months, but the rules may differ in each country), you have to obtain a relevant visa. In turn, you may lose the international protection and related residence permit in the Czech Republic."

(vrije vertaling: "Houd er rekening mee dat als u langer dan een toeristisch verblijf in een ander land blijft (meestal 3 maanden, maar de regels kunnen in elk land verschillen), u een relevant visum moet verkrijgen. Op zijn beurt kunt u de internationale bescherming verliezen en bijbehorende verblijfsvergunning in Tsjechië.")

Het staat dan ook zeker niet vast dat verzoekers nog steeds in het bezit zijn van hun verblijfsvergunning die verbonden is aan het statuut van internationale bescherming als vluchteling.

Per arrest van 19 maart 2019, verklaart het Europees Hof van Justitie voor recht dat: Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekende partij moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekers wensen te benadrukken dat uit informatie waar verzoekers aangaande Tsjechië over beschikken, blijkt dat de Tsjechische autoriteiten zeer negatief staan tegenover vluchtelingen in hun land.

1.

(...)

(VRIJE VERTALING:

Tsjechië blijft gesloten voor vluchtelingen, zegt PM

Door Kai Dambach Gepubliceerd op: 2018/09/24

De Tsjechische premier, Andrej Babis, zegt dat zijn land geen enkele vluchteling accepteert en de rest van de Europese Unie ook niet.

Premier Andrej Babis vertelde de dagelijkse krant "Pravo" dat er geen uitzonderingen zouden worden gemaakt op zijn migratiebeleid, zelfs in geval van ontberingen, zoals wezen uit het conflict in Syrië.

"Waarom zouden we ze opnemen? We hebben hier weeskinderen die we moeten helpen om een beter leven te kunnen leiden," zei de miljardair-premier.

We zullen geen enkele vluchteling accepteren, "voegde hij eraan toe. Babis zei dat illegale migratie alleen kon worden beteugeld als de rest van Europa het voorbeeld van zijn land zou volgen. "Het is belangrijk dat Europa een duidelijk signaal afgeeft dat het gesloten is en dat er geen migranten en schepen meer worden toegelaten."

De premier vertelde de krant dat zijn land Syrië en andere landen in crisis steunde door directe financiële en medische hulp te bieden. In een interview met nieuwsagentschap van Reuters vorige maand zei hij dat de Tsjechen sinds 2015 80 miljoen euro hadden uitgegeven om migrantencentra buiten de EU te ondersteunen.

Verwijzend naar gerechtelijke procedures van de Europese Commissie tegen Polen en Hongarije, zei Babis dat hij het optreden niet leuk vond. "Wie weet of leugens in de pers op een dag kunnen leiden tot dezelfde dreiging tegen Tsjechië", zei hij. Babis heeft de Tsjechische media in het verleden ervan beschuldigd 'nepnieuws' te publiceren.

Voormalig zakenman, Babis werd in 2017 gekozen tot premier op een sterk antiimmigratieplatform. Hij verzette zich tegen het gemeenschappelijke migratiebeleid van de EU, dat een quotasysteem instelde om asielzoekers in het hele blok te herverdelen. Tsjechië heeft 12 van de meer dan 2.000 asielzoekers aanvaard die het was aangewezen.)

2.

(...)"

(VRIJE VERTALING:

AMNESTY INTERNATIONAL

Tsjechië 2017/2018

Vluchtelingen en asielzoekers

Tsjechië accepteerde slechts 12 asielzoekers van de 2.691 die het was toegewezen in het kader van de EU Emergency Relocation Scheme 2015 - die bedoeld was om vluchtelingen uit EU-lidstaten zoals Griekenland en Italië te verhuizen - tegen het einde van het jaar. In juni startte de Europese Commissie inbreukprocedures tegen Tsjechië, evenals Polen en Hongarije, omdat zij weigerden aan de regeling deel te nemen. In juli verklaarde de regering dat zij geen verdere asielzoekers zou accepteren.

In december besloot de Europese Commissie om de actie tegen alle drie de landen op te voeren en verwees ze naar het Hof van Justitie van de Europese Unie vanwege hun weigering om de asielzoekers in het kader van de regeling te aanvaarden.

Tegen het einde van het jaar waren er 974 aanvragen voor internationale bescherming.

Dertien mensen waren succesvol in hun toepassingen; 79 aanvragen werden afgewezen. Zestien asielzoekers uit Afghanistan kregen geen verlenging van hun tijdelijke bescherming. De regering bleef dergelijke asielbeslissingen baseren op haar willekeurige aanwijzing van bepaalde gebieden in Afghanistan als "veilig", ondanks het bewijs van het tegendeel en met geweld dat in de loop van het jaar in Afghanistan bleef escaleren.

Racisme en vreemdelingenhaat

Hooggeplaatste overheidsfunctionarissen, waaronder de president, legden xenofobe verklaringen af over vluchtelingen en migranten. Tijdens de pre-verkiezingscampagne presenteerde de minister van Binnenlandse Zaken als succes het restrictieve beleid dat vluchtelingen ertoe bracht de Tsjechische Republiek te ontwijken.

In februari stopte de politie met het onderzoek naar de dood van een Roma-man in 2016 in een pizzeria in Zatec, waarbij werd vastgesteld dat er geen misdrijf was gepleegd. De man stierf nadat hij door gemeentelijke politieagenten en sommige klanten werd vastgehouden als gevolg van zijn vermeend agressieve gedrag. De familie van het slachtoffer had in januari een klacht tegen de politie ingediend, omdat het onderzoek niet grondig was; hun advocaat bekritiseerde de politie voor het nalaten om de scène en het bewijsmateriaal te beveiligen.

In mei drong de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa er bij de Tsjechische autoriteiten op aan een varkenshouderij te verwijderen uit de plaats van een voormalig nazi-concentratiekamp, waar de meeste slachtoffers Roma waren, in het dorp Lety u Pisku. Hoewel hij de inspanningen van de regering om het land te kopen waardeerde, maakte de commissaris zich zorgen over de duur van het proces en de herhaalde mislukking van de regering om de varkenshouderij te

verwijderen en een gedenksteen te creëren als een maatregel voor herstel van de Roma die daar leden en stierven tijdens de Tweede Wereldoorlog. In november tekende de regering een contract om het land van de eigenaar van de varkenshouderij af te kopen en beloofde ze een gedenksteen op de site te bouwen.

Veiligheid en mensenrechten

De Tsjechische Republiek bleef wapens exporteren naar landen waar een aanzienlijk risico bestond dat dergelijke wapens konden worden gebruikt om ernstige schendingen van de mensenrechten te plegen of te vergemakkelijken, waaronder het onwettige gebruik van geweld tegen demonstranten of oppositiegroeperingen. In mei, tijdens een wapenbeurs in de stad Brno, verklaarde de president dat de Tsjechische wapenindustrie "wereldwijd moest exporteren", ontkennend dat het land de verantwoordelijkheid had om de wederuitvoer van zijn uitrusting naar landen te voorkomen die "niet veilig zijn" ".)

Verder wensen verzoekers te benadrukken dat ze niet voldoende tijd gekregen hebben van de medewerker van het CGVS om hun verhaal te doen.

Er staat hieromtrent vermeld in de geschreven versie van het gehoor dat het afgerond werd mevrouw te beschermen. Terwijl verzoekster zelf stelt dat ze gevraagd had tijdens het gehoor om nog verder te spreken, maar dat het niet werd toegelaten, omdat de medewerker van het CGVS zich moest voorbereiden voor een gehoor in de namiddag.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing: "Met betrekking tot de discriminatie door Tsjechen in het centrum en bij de administratie, dient vooreerst opgemerkt dat dit niet meer zijn dan blote beweringen. U legde wel prints van mailverkeer neer waarin u de behandeling door de administratie bij een hulporganisatie aanklaagt, maar ook deze zijn gebaseerd enkel en alleen op uw eigen verklaringen."

Het is zeer moeilijk om te bewijzen welke problemen verzoekers juist gehad hebben in Tsjechië.

Verzoekers wensen hierbij evenwel te verwijzen naar het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen m.b.t. asielprocedures, uitgegeven in 2011 (p. 45- 46), waarin uitdrukkelijk verklaard wordt:

"(...). "

(vrije vertaling:

De relevante omstandigheden van het individuele geval zal in de eerste plaats door de verzoeker zelf moeten worden overgemaakt. Het zal dan aan de persoon belast met het bepalen van zijn status (de examiner) zijn om de geldigheid van het bewijs en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de bewijslast ligt aan de indiener van een claim. Vaak echter kan een aanvrager niet in staat zijn om zijn uitspraken te ondersteunen door documentaire of ander bewijs , en gevallen waarin een aanvrager het bewijs van al zijn verklaringen kan bieden zal eerder uitzondering dan regel zijn.

In de meeste gevallen komt een persoon op de vlucht wegens vervolging enkel aan met het hoogst noodzakelijke, en vaak zelfs zonder persoonlijke documenten .

Dus, terwijl de bewijslast in beginsel rust op de aanvrager, wordt de plicht om alle relevante feiten na te gaan en te evalueren gedeeld tussen de aanvrager en de examiner.

In sommige gevallen is het de taak van de onderzoeker, om gebruik te maken van alle middelen waarover hij beschikt, om de nodige bewijsmateriaal te produceren ten voordele van de asielprocedure. Zelfs zo'n onafhankelijk onderzoek kan echter niet altijd succesvol zijn en er kunnen ook gevallen zijn waar er geen bewijzen mogelijk zijn. In dergelijke gevallen, indien verzoekers asielrelaas geloofwaardig is, verdienen de kandidaten het voordeel van de twijfel, tenzij er goede redenen zijn voor het tegendeel.

197. De bewijsplicht moet dus niet zo strict toegepast worden gezien de moeilijkheid waarbij een asielzoeker zich vindt voor het bekomen van bewijzen, moeilijkheid die inherent is aan de bijzondere situatie van asielzoeker. Dit moet echter nog niet betekenen dat de niet-ondersteunde uitspraken noodzakelijkerwijs moeten worden indien ze strijdig zijn met de algemene gangbare informatie

Om deze reden dienen verzoekers te verwijzen naar algemeen gekende informatie over de behandeling van vluchtelingen in Tsjechië.

Het CGVS gaat verder: Wat betreft de financiële moeilijkheden en de openstaande schuld, onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen, dient vooreerst opgemerkt dat dit louter socio-economische motieven zijn. Verder dient vastgesteld dat jullie aangaven de in eerste instantie uitgebleven betalingen wel degelijk te hebben ontvangen (...). Dat uw gezin hierdoor in die maanden in dermate moeilijke situatie is terecht gekomen dat jullie honger leden en uw kinderen er ziek van werden (...), blijkt bovendien allerminst uit jullie posts op jullie Facebook-profielen, toegevoegd aan uw administratieve dossier. Zo geeft u in die periode zelfbij een foto van uzelf, zwemmend met uw kinderen, aan dat "healthy children always want to learn something new". Daarnaast postte uw vrouw in diezelfde periode ook verschillende foto's van het gezin, onder meer smullend van ijsjes in een park of zittend aan tafel met taait en snoepgoed."

Verzoekers hadden in die periode inderdaad geen (vaste) inkomsten, doch zij dienden zich te behelpen met giften van de Kerk en van gelovigen.

Het CGVS gaat verder in de bestreden beslissing: "Daarnaast dient hierbij ook opgemerkt da u gedurende maar liefst 22 maanden lang een beurs van 1000 euro per maand ontving, waarvan u aanvankelijk meer dan de helft naar uw familie in Maleisië versaste (...). Dat u zich dan ook desondanks nog in dermate grote financiële problemen zou hebben gestort, lijkt dan ook eerder aan uzelf te wijten dan te wijzen op een gebrek aan voorzieningen vanwege de Tsjechische autoriteiten."

Verzoeker heeft nochtans vermeld tijdens zijn gehoor: "Ik kreeg 1000 euro, maar mijn familie was nog in MAL, dus ik stuurde meer dan de helft naar hen omdat mijn vrouw niet werkte." (eigen onderlijning)

Het CGVS vermeldt nergens in zijn verwijzing dat hij het stuurde naar zijn vrouw en hun kinderen. Het CGVS wenst de indruk te geven dat verzoeker het geld zou geven aan een of ander ver familielid van hem. Evenwel niets is minder waar! Hij gaf het aan zijn vrouw en kinderen.

Het CGVS gaat verder: "U deed voorts gelden dat jullie niet de nodige medische zorgen kregen in Tsjechië. U verwees naar de gezondheidsproblemen voor de kinderen in de periode dat jullie financieel aan de grond zaten (...), alsook naar het feit dat uw vrouw bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet nel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg. Dat jullie een miskraam kregen s hoe dan ook bijzonder betreurenswaardig, niets zegt evenwel dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie. Uw vrouw werd bovendien wel gelijk geholpen, bovendien heeft u hiertegen ook niets meer ondernomen dan deze 'feiten' t melden aan uw organisatie (overigens ook niet meer dan een blote bewering).

Bovendien hield niets u tegen een privé dokter in te schakelen. Dat u deze diende te betalen (...), kan gezien bovenstaande én de ernst van door u aangehaalde problemen niet overtuigen. Dat dokters daarnaast ook de taal niet kunnen (...) kan dat evenmin, temeer jullie zelf aangaven wat Tsjechisch te kunnen, u zelf via uw studies en werk ongetwijfeld over iets van netwerk beschikte en jullie verder wel uitvoerig geholpen werd en door jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU. Bovendien diende u - nadat u hierop gewezen werd - ook te beamen dat er wel degelijk een organisatie actief is in Tsjechië die zich onder andere het lot van Birmese vluchtelingen aantrekt."

Verzoekers hebben uitvoerig uitgelegd dat verzoekster bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg. Dat ze hierdoor een miskraam kreeg. Dat het CGVS hierop antwoordt "dat niets zegt dat dit te wijten is aan een gebrek aan (snelle) medische interventie" is dan ook uitermate eigenaardig.

In augustus 2018 was verzoekster zwanger, en ze had verschillende keren gevraagd om een dokter te zien. Ze kreeg slechts een afspraak op 24 oktober 2018, maanden later. Op 1 oktober 2018. startte ze te bloeden, en ze ging, met de sociaal assistent naar de spoedafdeling van het ziekenhuis, maar de dokter had haar gevraagd om 's anderendaags terug te komen. 'S anderendaags gaan ze weer naar het ziekenhuis, maar het probleem was niet ernstig genoeg, volgens de dienstdoende arts, daarom werd ze weggestuurd. Omdat ze bleef pijn hebben, ging ze naar een ander ziekenhuis, waarop de dokter haar heel kwaad had geroepen: Waarom ben je hier? Uw baby is heel slecht. Uw baby is dood." Ze was er niet goed van.

Verzoekers hebben ondertussen een schuld van 7.000 Tsjechische Kroon. De kans bestaat dan ook dat ze in de gevangenis zullen opgesloten worden omdat ze hun schuld niet hebben afbetaald.

De beslissingen van het CG VS maken dan ook een manifeste schending uit van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing niet aanvechten noch betwisten waar terecht wordt aangegeven dat in hoofde van de eerste verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. Evenmin uitten de verzoekende partijen kritiek op de vaststellingen in de tweede bestreden beslissing betreffende de bijzondere procedurele noden van de tweede verzoekende partij. Hierbij wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet betwist dat er sprake is van psychologische problemen. Het verslag van de psychotherapeute dat ter terechtzitting per aanvullende nota wordt neergelegd, stelt eveneens dat er sprake is van psychologische problemen bij de tweede verzoekende partij.

4.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

4.4. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Tsjechië. In de bestreden beslissingen wordt immers op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat *“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in januari 2017 in Tsjechië internationale bescherming kreeg, u verkreeg met name de vluchtelingenstatus. U kreeg hierna een verblijfsvergunning in Tsjechië die geldig is tot 6 februari 2027.”*

De verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer over internationale bescherming zouden beschikken in Tsjechië. In dit verband stellen de bestreden beslissingen het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Tsjechië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

De verzoekende partijen betogen dat zij momenteel zes maanden in België zijn en dat ze van een medewerkster van het UNCHR de melding hebben gekregen dat zij er rekening mee moeten houden dat als zij langer dan een toeristisch verblijf in een ander land blijven, zij over een relevant visum moeten beschikken, dat zij op hun beurt de internationale bescherming kunnen verliezen en de bijhorende verblijfsvergunning in Tsjechië. Als bewijs hiervan voegen de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een e-mail van een medewerkster van het UNHCR. Zij betogen dat het dan ook zeker niet vast staat dat de verzoekende partijen nog steeds in het bezit zijn van hun verblijfsvergunningen die verbonden zijn aan het statuut van internationale bescherming als vluchteling.

De mededeling van de medewerkster van het UNCHR doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven. Noch uit het betoog van de verzoekende partijen, noch uit de e-mail van de voormelde medewerkster, blijkt waarop de gegeven informatie gesteund is. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uit de mededeling niet eenduidig blijkt – en de verzoekende partijen niet verder verduidelijken, laat staan onderbouwen met dienstige stukken – dat het enkel feit dat men langer dan drie maanden in een ander land verblijft in Tsjechië leidt tot het verlies van de internationale beschermingsstatus en de daaraan verbonden verblijfsvergunning. Uit de mededeling kan veeleer afgeleid worden dat indien personen die internationale bescherming genieten in Tsjechië in een ander land wensen te verblijven en hiervoor de passende visa of verblijfsvergunningen verkrijgen, *quod non in casu*, de hen in Tsjechië toegekende status en het daaraan verbonden verblijfsrecht 'kunnen' verliezen.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen niet over de nodige visa of verblijfsvergunningen in België beschikken en zij niet betwisten dat zij in Tsjechië internationale bescherming verkregen en een verblijfsvergunning verkregen geldig tot februari 2027, tonen zij niet aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Tsjechië, of indien zij niet meer in het bezit zijn van de verblijfsvergunning, zij de verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van personen die internationale bescherming genieten niet eenvoudig opnieuw op vraag kunnen verkrijgen of niet eenvoudig kunnen hernieuwen mits het zetten van een aantal stappen.

4.5. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende

voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partijen, die internationale bescherming genieten in Tsjechië, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat de verzoekende partijen er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van de verzoekende partijen een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Tsjechië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.).

De verzoekende partijen kunnen aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Tsjechië, te weerleggen. Dit kunnen de verzoekende partijen slechts, door concreet aan te tonen dat de door Tsjechië geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Tsjechië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partijen naar Tsjechië tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Tsjechië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Tsjechische onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Tsjechische onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partijen in Tsjechië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Tsjechië werd verleend, te weerleggen.

4.6. De verzoekende partijen benadrukken dat uit informatie over Tsjechië blijkt dat de Tsjechische autoriteiten zeer negatief staan tegenover vluchtelingen in hun land. Vervolgens trachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

4.7. De landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch deze informatie volstaat *in casu* niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Uit de door de verzoekende partijen aangehaalde landeninformatie kan in dit kader geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Tsjechië zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet (onder meer omwille van de toestand op het vlak van werkgelegenheid, opvang/huisvesting, medische zorgen, scholing en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de door de verzoekende partijen geciteerde paragrafen uit persartikelen en rapporten blijkt vooral de onwil van de Tsjechische overheden om nog verder migranten toe te laten of asielzoekers, in het kader van het EU Emergency Relocation Scheme 2015, over te nemen. Echter blijkt uit de informatie in het administratief dossier en waarop wordt gewezen in de bestreden beslissingen, welke informatie door de verzoekende partijen niet wordt betwist, dat zij in 2017 in Tsjechië erkend werden als vluchteling zodat zij bezwaarlijk dienstig naar voornoemde omstandigheden kunnen verwijzen. Uit de rapporten blijkt voorts dat er sprake is van racisme en vreemdelingenhaat, doch blijkt uit de geciteerde inhoud niet dat eenieder die in Tsjechië van internationale bescherming geniet, omwille van racistisch geïnspireerde incidenten, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen waarbij de vereiste hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Hierbij kan ook nog opgemerkt worden dat er voornamelijk sprake is van incidenten met Roma en de verzoekende partijen geenszins verklaren tot deze bevolkingsgroep te behoren. Tot slot tonen de verzoekende partijen niet aan op welke wijze de informatie over wapenexport naar andere landen zou kunnen aantonen dat eenieder die in Tsjechië internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen in Tsjechië.

De verzoekende partijen dienen zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partijen in Tsjechië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die

van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Tsjechië verleend werd, te weerleggen.

4.8. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, de verzoekende partijen niet aantonen dat de bescherming die hen in Tsjechië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partijen een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Tsjechië.

In de bestreden beslissingen wordt op pertinente en terechte wijze gemotiveerd wat volgt:

“U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat jullie financiële moeilijkheden hadden omdat de sociale voordelen die jullie er kregen niet voldoende waren om de kosten te dekken en een deel ervan ook werd stopgezet omdat u was beginnen werken. Bovendien gebeurde de uitbetaling van de kinderbijslag dan ook nog eens niet op tijd, waardoor jullie in de problemen kwamen met de betaling van de huur en jullie onvoldoende geld hadden voor voeding. Jullie kinderen werden zo ziek en jullie kregen eerst aanmaningen en dan dagvaardingen. Jullie betaalden een deel terug, maar bleven met een uitstaande schuld zitten. Daarnaast voelden jullie zich gediscrimineerd in Tsjechië. Andere vluchtelingen kregen immers nog wel de financiële steun op regelmatige tijdstippen uitbetaald, jullie kinderen werden verplicht binnen te blijven in het centrum, jullie dochters konden niet allebei naar een school in de nabijheid en jullie voelden zich niet correct behandeld door Tsjechen in het centrum en bij de administratie. Verder werd uw vrouw medisch niet goed begeleid en kreeg ze een miskraam. Uw vrouw kreeg door deze problemen ook psychologische problemen.

Met betrekking tot de discriminatie door Tsjechen in het centrum en bij de administratie, dient vooreerst opgemerkt dat dit niet meer zijn dan blote beweringen. U legde wel prints van mailverkeer neer waarin u de behandeling door de administratie bij een hulporganisatie aanklacht, maar ook deze zijn gebaseerd enkel en alleen op uw eigen verklaringen. Bovendien maakte u allerm minst duidelijk hoe u daarbij precies gediscrimineerd zou zijn. Te meer daar uit een van uw mailconversaties blijkt dat een bepaalde beampte gewoon ziek was op de dag dat u een afspraak had, en doorverwees naar een collega, wat bezwaarlijk kan omschreven worden als een gebrek aan hulpvaardigheid. U gaf verder aan dat andere vluchtelingen wel degelijk hun bijslag ontvingen en jullie niet, en legde ter staving daarvan ook enkele uittreksels neer van andere verzoekers in Tsjechië. Echter bleek uit de verklaringen van uw vrouw dat de laattijdige uitbetaling van uw kinderbijslag eigenlijk gewoon een gevolg was van een administratieve fout, dewelke nadien wel degelijk werd rechtgezet (zie CGVS 19/17615B, p.8). Daarnaast werd een deel van uw sociale voordelen gestopt omdat u deeltijds begon te werken en teveel verdiende (zie CGVS, p.4), wat een eventuele vergelijking met andere individuele gevallen uiteraard verder bemoeilijkt. Dat jullie kinderen niet buiten mochten spelen, is ook niet meer dan een blote bewering. Bovendien is het ook hier allerm minst duidelijk wat de aanleiding voor een eventueel dergelijk advies zou zijn geweest, u bleek daarenboven zelf niet te weten wat de reden daarvoor was (zie CGVS, p.15). Een dergelijke beperking van de jullie bewegingsvrijheid blijkt overigens ook allerm minst uit jullie Facebook profielen, waarover verder meer. De verwensingen die jullie zouden zijn toegeroepen door beampten in het centrum, door dokters of het gebrek aan hulp dat jullie gekregen zouden hebben omdat jullie de taal niet machtig waren, zijn ook niet meer dan blote beweringen. Bovendien heeft u deze feiten niet gemeld aan de autoriteiten, noch aan het ziekenhuis, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan ernstig ondermijnt. Dient hierbij nog aan toegevoegd dat u aangaf dat jullie in Tsjechië wel degelijk hulp op allerlei vlakken kregen (zie verder), en jullie de taal na verloop van tijd wel degelijk wat machtig werden. Overigens kregen jullie blijkens uw verklaringen en neergelegde documenten ook uitvoerige hulp van jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU, dewelke ook in juridische bijstand voorziet. Dat u geen beroep deed op een privé advocaat omdat u daarvoor diende te betalen (zie CGVS, p.17), bevestigt verder dat de door u aangehaalde problemen weinig ernstig waren. Hoe dan ook houdt een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel allerm minst uw verklaringen en documenten.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden in Tsjechië, met name de moeilijke financiële situatie en de openstaande schuld -onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen-, het feit dat jullie geen sociale woning kregen, het gebrek aan scholing in de nabijheid voor de kinderen en het gebrek aan medische zorg, merkt het CGVS het volgende op.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Litouwen verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de financiële moeilijkheden en de openstaande schuld, onder meer omwille van de laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag en het stopzetten van (een deel van) de sociale voordelen, dient vooreerst opgemerkt dat dit louter socio-economische motieven zijn. Verder dient vastgesteld dat jullie aangaven de in eerste instantie uitgebleven betalingen uiteindelijk wel degelijk te hebben ontvangen (zie CGVS 19/17615B, p.8). Dat uw gezin hierdoor in die maanden in dermate moeilijke situatie is terecht gekomen dat jullie honger leden en uw kinderen er ziek van werden (zie CGVS, p.4, p.13), blijkt bovendien allerm minst uit jullie posts op jullie Facebook-profielen, toegevoegd aan uw administratieve dossier. Zo geeft u in die periode zelf bij een foto van uzelf, zwemmend met uw kinderen, aan dat "healthy children always want to learn something new". Daarnaast postte uw vrouw in diezelfde periode ook verschillende foto's van het gezin, onder meer smullend van ijsjes in een park of zittend aan tafel met taart en snoepgoed. Verder gaf u aan dat jullie uiteindelijk vertrokken zijn met een openstaande schuld van ongeveer 7000 Tsjechische kronen, waarvoor u zelfs verschillende aanmaningen en dagvaardingen had gekregen, maar bleek u opmerkelijk genoeg wel in staat een gelijkaardig bedrag op te kunnen hoesten om jullie verdere reis naar België te bekostigen (zie CGVS, pp.18-19). Bovendien ontving u wel degelijk geruime tijd verschillende sociale voordelen, en bleek u na verloop van tijd met uw deeltijdse werk volgens de Tsjechische autoriteiten op zijn minst voldoende te verdienen om een deel daarvan terug te schroeven (zie CGVS, pp.4-5). Daarnaast dient hierbij ook opgemerkt dat u gedurende maar liefst 22 maanden lang een beurs van 1000 euro per maand ontving, (...) Wat betreft het feit dat u geen sociale woning kreeg, volstaat het erop te wijzen dat het u als erkend vluchteling vrij staat zelf een (huur)woning naar wens te zoeken. Dat u in geval van terugkeer naar Tsjechië niet meer gratis/goedkoop in een centrum zal kunnen verblijven en zelf zal moeten instaan voor het vinden van een woonst is bijgevolg wederom louter een socio-economisch element. Aangezien u uw familie eerder financieel ondersteunde mag aangenomen worden dat uw familie indien nodig opnieuw tijdelijk enige financiële steun zal kunnen verlenen en dat u, als universitair geschoolde man die het Engels machtig is, op termijn zelf zal kunnen instaan voor uw levensonderhoud.

Verder gaf u aan dat u in Tsjechië dat u geen school vond voor uw oudste dochter in de nabije omgeving en uw jongste dochter pas vanaf de leeftijd van zes naar school mocht (zie CGVS, pp.12-13). Dat u geen geld had voor een privéschool dichterbij is louter een socio-economisch element waaruit geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade blijkt. Dat bepaalde scholen enkel toegankelijk zijn voor bepaalde leeftijdscategorieën is vanzelfsprekend en wijst evenmin op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Bovendien genoot uw oudste dochter wel degelijk van onderwijs, waardoor dan ook niet geconcludeerd kan worden dat uw dochters geen toegang zou hebben tot onderwijs in Tsjechië.

U deed voorts gelden dat jullie niet de nodige medische zorgen kregen in Tsjechië. U verwees naar de gezondheidsproblemen voor de kinderen in de periode dat jullie financieel aan de grond zaten (cfr. supra), alsook naar het feit dat uw vrouw bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg. Dat jullie een miskraam kregen is hoe dan ook bijzonder betreurenswaardig, niets zegt evenwel dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie. Uw vrouw werd bovendien wel degelijk geholpen, bovendien heeft u hiertegen ook niets meer ondernomen dan deze 'feiten' te melden aan uw organisatie (overigens ook niet meer dan een blote bewering). Bovendien hield niets u tegen een privé dokter in te schakelen. Dat u deze diende te betalen (zie CGVS, p.22), kan gezien bovenstaande én de ernst van door u aangehaalde problemen niet overtuigen. Dat dokters daarnaast ook de taal niet kunnen (zie CGVS, p.22) kan dat evenmin, temeer jullie zelf aangaven wat Tsjechisch te kunnen, u zelf via uw studies en werk ongetwijfeld over iets van netwerk beschikte en jullie verder wel uitvoerig geholpen werden door jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU. Bovendien diende u –nadat u hierop gewezen werd- ook te beamen dat er wel degelijk een organisatie actief is in Tsjechië die zich onder andere het lot van Birmese vluchtelingen aantrekt (zie CGVS, p.18).

Samenvattend zijn bovenstaande problemen die u aanhaalt allen van socio-economische aard, niet meer en niet minder. Bovendien getuigen zij an sich niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Tsjechië.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Tsjechië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Zoals blijkt uit wat volgt slagen de verzoekende partijen er niet in voormelde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Voormelde motieven zijn pertinent en draagkrachtig. De Raad bevestigt ze en neemt ze over.

4.9. Betreffende de discriminatie in Tsjechië

Waar de verzoekende partijen betreffende het motief “Met betrekking tot de discriminatie door Tsjechen in het centrum en bij de administratie, dient vooreerst opgemerkt dat dit niet meer zijn dan blote beweringen. U legde wel prints van mailverkeer neer waarin u de behandeling door de administratie bij een hulporganisatie aanklacht, maar ook deze zijn gebaseerd enkel en alleen op uw eigen verklaringen.” stellen dat het zeer moeilijk te bewijzen is welke problemen zij hebben gehad in Tsjechië en dat zij om deze reden dienen te verwijzen naar algemeen gekende informatie over de behandeling van vluchtelingen in Tsjechië, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partijen aldus geenszins betwisten dat zij zich beperkt hebben tot blote beweringen.

De verzoekende partijen verwijzen naar algemeen gekende informatie over de behandeling van vluchtelingen in Tsjechië, doch lichten voorts niet toe naar welke informatie zij refereren. In zoverre zij verwijzen naar de eerder door hen in hun verzoekschrift aangehaalde informatie, herhaalt de Raad dat landeninformatie een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dat deze informatie *in casu* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Voorts verwijst de Raad naar de bespreking van de door de verzoekende partijen geciteerde informatie onder punt 4.7. De verzoekende partijen dienen aldus *in concreto* en aan de hand van hun persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken dat omwille van de discriminatie in Tsjechië de hen geboden bescherming in Tsjechië niet langer effectief of toereikend zou zijn, wat zij *in casu* nalaten.

Bovendien gaan de verzoekende partijen met hun betoog volledig voorbij aan de daaropvolgende motieven waaruit blijkt waarom de verzoekende partijen de door hen voorgehouden discriminatie door de administratie niet aannemelijk maken. Er wordt aldus niet enkel gesteld dat het blote beweringen betreffen, doch wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partijen niet verduidelijken op welke wijze zij gediscrimineerd werden, te meer bleek dat een bepaalde beambte gewoon ziek was op de dag dat zij een afspraak hadden en hen doorverwees naar een collega, wat niet kan omschreven worden als een gebrek aan hulpvaardigheid. Betreffende het niet ontvangen van de bijslag, wordt erop gewezen dat uit hun verklaringen blijkt dat de laattijdige uitbetaling gewoon het gevolg was van een administratieve fout welke nadien werd rechtgezet. Betreffende het feit dat een deel van de sociale voordelen werd gestopt, wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat dit geschiedde omdat de eerste verzoekende partij deeltijds begon te werken en te veel verdiende. Met betrekking tot de verklaring dat hun kinderen niet buiten mochten spelen, motiveert de verwerende partij dat het niet duidelijk is wat de aanleiding zou zijn geweest voor een dergelijk advies en de eerste verzoekende partij dit ook niet lijkt te weten, dat een dergelijke bewegingsvrijheid bovendien allerm minst blijkt uit hun Facebook-profielen. Verder wordt er betreffende de hen toegeroepen verwensingen door beampten in het centrum, door de dokters en het gebrek aan hulp omdat zij de taal niet machtig waren, op gewezen dat zij dit niet gemeld hebben aan de autoriteiten, noch aan het ziekenhuis wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de feiten ondermijnt, dat bovendien blijkt dat zij in Tsjechië wel degelijk hulp kregen op allerlei vlakken en zij de taal na verloop van tijd wel degelijk wat machtig waren, dat zij ook uitvoerige hulp kregen van hun sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU, dewelke ook in juridische bijstand voorziet, dat het feit dat zij geen beroep deden op een privé-advocaat omdat zij ervoor dienden te betalen verder bevestigt dat de problemen weinig ernstig waren.

De verzoekende partijen hebben aldus niet aangetoond dat zij in Tsjechië moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Zij brengen aldus geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun hoofde en ten overstaan van Tsjechië.

4.10. Betreffende de moeilijke levensomstandigheden in Tsjechië

Betreffende de motieven waar gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partijen hebben aangegeven dat zij de in eerste instantie uitgebleven betalingen wel hebben ontvangen, dat niet blijkt dat het gezin hierdoor in die maanden in dermate moeilijke situatie is terecht gekomen dat zij honger leden en de kinderen ziek werden, gelet op de Facebook-profielen, waaruit blijkt dat de eerste verzoekende partij zelf in die periode een foto plaatste van zichzelf zwemmend met de kinderen met de vermelding *“healthy children always want to learn something new”* en de tweede verzoekende partij verschillende foto's van het gezin postte van diezelfde periode, onder meer smullend van ijsjes in het park en zittend aan een tafel met taart en snoepgoed, betogen de verzoekende partijen dat zij in die periode inderdaad geen vaste inkomsten hadden en zij zich dienden te behelpen met giften van de Kerk en van gelovigen. Voormeld betoog doet echter geen afbreuk aan de voormelde motieven waar gewezen wordt op het feit dat zij de bijdragen uiteindelijk wel hebben ontvangen en niet blijkt dat het gezin in de tussenperiode honger heeft geleden of dat de kinderen ziek werden. Uit het loutere feit dat een administratieve fout gebeurt waardoor een bijdrage laattijdig wordt ontvangen, kan geenszins afgeleid worden dat er sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partijen naar Tsjechië tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

Het feit dat de verklaring van de eerste verzoekende partij over het sturen van een deel van het in Tsjechië gekregen geld naar familie in Maleisië betrekking heeft op het feit en de periode dat zij geld stuurde naar haar vrouw en kinderen, doet geen afbreuk over de overige motieven betreffende de financiële moeilijkheden, de openstaande schuld en het niet verkrijgen van een sociale woning, waarbij er op gewezen wordt dat dit socio-economische motieven zijn, dat de uitgebleven betalingen uiteindelijk wel degelijk werden ontvangen en niet blijkt dat het gezin in een dermate moeilijke situatie is terecht gekomen door een laattijdige uitbetaling dat zij honger leden of dat de kinderen ziek werden, dat zij uit Tsjechië vertrokken met een openstaande schuld van ongeveer 7000 Kronen maar bleek dat zij wel in staat waren een gelijkaardig bedrag te betalen voor een reis naar België, dat zij bovendien wel degelijk geruime tijd verschillende sociale voordelen ontvingen en dat bleek dat de eerste verzoekende

partij na verloop van tijd met haar deeltijdse werk op zijn minst voldoende verdiende volgens de Tsjechische autoriteiten om een deel van die sociale voordelen terug te schroeven, dat zij gedurende 22 maanden lang een beurs van 1000 euro per maand ontving, dat het de verzoekende partijen als erkend vluchteling vrij staat om een (huur) woning te zoeken, dat het feit dat zij bij een terugkeer naar Tsjechië niet meer gratis of goedkoop in een centrum zullen kunnen verblijven en zij zelf zullen moeten instaan voor het vinden van een woonst louter een socio-economisch element is, waarbij nog kan worden opgemerkt dat de eerste verzoekende partij, als universitair geschoolde man die het Engels machtig is, op termijn zelf zal kunnen instaan voor het levensonderhoud.

Voorts wijzen de verzoekende partijen op de motieven betreffende de nodige medische zorgen en betogen zij dat zij hebben uitgelegd dat de tweede verzoekende partij bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg, dat zij hierdoor een miskraam kreeg, dat het CGVS hierop antwoordt *“niets zegt evenwel dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie”*, dat dit uitermate eigenaardig is. De verzoekende partijen vervolgen dat de tweede verzoekende partij in augustus 2018 zwanger was, en ze verschillende keren had gevraagd om een dokter te zien, dat ze slechts een afspraak kreeg op 24 oktober 2018, maanden later, dat zij op 1 oktober 2018 startte te bloeden en ze met de sociaal assistent naar de spoedafdeling van het ziekenhuis ging, maar dat de dokter heeft gevraagd 's anderdaags terug te komen, dat zij 's anderdaags weer is geweest, maar dat het probleem volgens de dienstdoende arts niet ernstig genoeg was en ze werd weggestuurd, dat omdat ze bleef pijn hebben, ze naar een ander ziekenhuis ging, waarop de dokter haar kwaad toegeroepen heeft dat haar baby gestorven is, dat ze er niet goed van was.

Door het louter herhalen van hun verklaringen, slagen de verzoekende partijen er niet in de motieven te weerleggen of te ontcrachten waar gesteld wordt *“U deed voorts gelden dat jullie niet de nodige medische zorgen kregen in Tsjechië. U verwees naar de gezondheidsproblemen voor de kinderen in de periode dat jullie financieel aan de grond zaten (cfr. supra), alsook naar het feit dat uw vrouw bij complicaties tijdens haar zwangerschap niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk dan ook niet de gepaste zorg. Dat jullie een miskraam kregen is hoe dan ook bijzonder betreurenswaardig, niets zegt evenwel dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie. Uw vrouw werd bovendien wel degelijk geholpen, bovendien heeft u hiertegen ook niets meer ondernomen dan deze ‘feiten’ te melden aan uw organisatie (overigens ook niet meer dan een blote bewering). Bovendien hield niets u tegen een privé dokter in te schakelen. Dat u deze diende te betalen (zie CGVS, p.22), kan gezien bovenstaande én de ernst van door u aangehaalde problemen niet overtuigen. Dat dokters daarnaast ook de taal niet kunnen (zie CGVS, p.22) kan dat evenmin, temeer jullie zelf aangaven wat Tsjechisch te kunnen, u zelf via uw studies en werk ongetwijfeld over iets van netwerk beschikte en jullie verder wel uitvoerig geholpen werden door jullie sociaal assistent en de vluchtelingenorganisatie OPU. Bovendien diende u –nadat u hierop gewezen werd- ook te beamen dat er wel degelijk een organisatie actief is in Tsjechië die zich onder andere het lot van Birmese vluchtelingen aantrekt (zie CGVS, p.18).”* De Raad stelt vast dat het niet foutief of kennelijk onredelijk is te oordelen betreffende de miskraam dat niets zegt dat dit te wijten was aan een gebrek aan (snelle) medische interventie. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij niet snel genoeg een afspraak kreeg en uiteindelijk niet de gepaste zorg kan niet *ipso facto* afgeleid worden dat dit op zich geleid heeft tot een miskraam. Daarnaast kan vastgesteld worden, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissingen, dat uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat de tweede verzoekende partij wel degelijk geholpen werd. Het loutere feit dat een arts oordeelt dat het probleem niet ernstig genoeg is waardoor zij opnieuw naar huis gestuurd wordt, toont op zich ook geenszins aan dat zij niet geholpen wordt, doch kan enkel mogelijks, doch niet zeker, wijzen op een foutieve diagnose van de arts. Bovendien weerleggen zij ook geenszins het motief dat niets hen tegen hield om een privé dokter in te schakelen.

Waar de verzoekende partijen er in de aanvullende nota en ter terechtzitting op wijzen dat de tweede verzoekende partij elf weken zwanger is alsook dat zij medicatie behoeft, laten zij na aan te tonen dat de nodige medische bijstand en behandeling niet kan bekomen worden in Tsjechië. Ook blijkt uit hun persoonlijke ervaringen niet, zoals voormeld, dat zij de nodige bijstand, indien nodig tegen betaling, niet kunnen bekomen. Ook betreffende de in het verslag van de psychotherapeute aangehaalde psychische problemen van de tweede verzoekende partij, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de benodigde zorgen en medische opvolging niet kunnen bekomen worden in Tsjechië.

4.11. Waar de verzoekende partijen nog voorhouden in hun verzoekschrift dat zij een schuld van 7000 Tsjechische kronen hebben en dat de kans bestaat dat ze dan ook in de gevangenis zullen worden opgesloten omdat ze hun schuld niet hebben afbetaald, stelt de Raad vast dat een dergelijk betoog

slechts gebaseerd is op hypothesen zonder dat de verzoekende partijen *in concreto* aantonen dat er een kans bestaat dat zij in de gevangenis zullen belanden. Evenmin maken zij concreet aannemelijk dat zij niet in staat zijn het bedrag af te betalen.

4.12. De verzoekende partijen betogen nog dat zij niet voldoende tijd kregen om hun verhaal te doen bij het CGVS, dat hieromtrent gesteld werd dat het gehoor afgerond werd om de tweede verzoekende partij te beschermen. Zij stellen echter dat de tweede verzoekende partij tijdens het gehoor gevraagd had om nog verder te mogen spreken, maar dat dit niet werd toegelaten omdat de medewerker van het CGVS zich moest voorbereiden voor het gehoor in de namiddag.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet betwisten dat de tweede verzoekende partij bijzonder procedurele noden had en bescherming nodig had. Waar zij voorhouden dat de tweede verzoekende partij tijdens het gehoor gevraagd had om nog verder te mogen spreken, maar dat dit niet werd toegelaten omdat de medewerker van het CGVS zich moest voorbereiden op het gehoor in de namiddag, kan zij niet worden gevolgd. Er blijkt inderdaad dat de interviewer erop wijst dat er niet veel tijd meer is, doch waarbij hij erop wijst dat de eerste verzoekende partij al veel verteld heeft, en na nog drie vragen te hebben gesteld en de tweede verzoekende partij te horen hieromtrent, zich excuseert en stelt dat ze het hierbij moeten laten, dat haar man de problemen reeds heeft toegelicht en dat zij vooral de tijd hebben genomen om de eerste verzoekende partij te interviewen om de tweede verzoekende partij te sparen, waarna hij de tweede verzoekende partij vraagt of er andere persoonlijke zaken zijn (gehoor vrouw, p. 9-10). Echter blijkt dat de interviewer dan nogmaals zegt dat ze moeten stoppen, dat dit is om haar te sparen en dat ook de sociaal assistent daarop gewezen had. Hierop antwoordt de tweede verzoekende partij "OK" zonder meer. Er blijkt geenszins dat zij op dat ogenblik heeft gevraagd om nog verder te mogen spreken. Bovendien blijkt dat de interviewer er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat indien zij nog zaken wenste toe te voegen waarvan zij het gevoel had dat die onbesproken zijn gebleven en toch relevant zijn, zij dit kon opschrijven en doorsturen, waarop de tweede verzoekende partij opnieuw antwoordde "OK" (gehoor vrouw, p. 11). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat zij wel degelijk nog een schrijven richtte aan de verwerende partij. De verzoekende partijen verduidelijken echter niet dat dit schrijven elementen bevat waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en die erop kunnen wijzen dat de bescherming die hen in Tsjechië wordt verleend ontoereikend zou zijn of dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet verduidelijken om welke reden de tweede verzoekende partij wenste verder te spreken tijdens het gehoor of welke relevante elementen voor het beoordeling van het verzoek zij nog had wensen aan te brengen.

4.13. Gelet op wat voorafgaat en op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hebben de verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bescherming die hen in Tsjechië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Tsjechië.

De Raad merkt op dat Tsjechië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van de verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Tsjechië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partijen in Tsjechië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. De verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Tsjechië in hun elementaire levensbehoeften en die van de kinderen te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en aldus dat de levensomstandigheden waarin zij in Tsjechië vertoefden een schending uitmaakten van hun fundamentele rechten of dat er heden in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Tsjechië te worden toegelaten. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt

deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Tsjechië werd verleend, kunnen stellen.

4.14. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Tsjechië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Tsjechië.

4.15. De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

4.16. De verzoekende partijen vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad wijst erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Evenmin wordt aangetoond dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER